

مهمترین عوامل سعادت در آخرت؛ ساخت ابزار و اهمیت ابزارسازی در دنیا

Mentazer Mentazer

شناخت ابزار و اهمیت ابزارسازی چگونه ما را به هدف نزدیک می کند؟

هر وقت صحبت از ابزار و اهمیت ابزارسازی می شود، ذهن ما ناخودآگاه به سمت مجموعه ای از وسایلی می رود، که برای هدفی خاص از آنها استفاده می کنیم. غافل از این که ما در تمام عمر خود چه در دوران جنینی و چه در دنیا یا به ابزارسازی مشغول بوده و یا در حال استفاده از ابزارهایی هستیم که ساخته ایم، هرچند به دلیل انسی که با بدنمان گرفته ایم، متوجه جنبه ابزاری بسیاری از چیزهایی که با آنها سروکار داریم، نیستیم.

در حالت عادی تعریف و برداشت ما از ابزار محدود به مجموعه ای از وسایل می شود که معمولاً در انجام کارهای فیزیکی از آنها کمک می گیریم؛ چیزهایی مانند قیچی، انبر، چاقو و... مثلاً اگر مجبور باشیم، برای بریدن یک کاغذ به جای قیچی از دستمان استفاده کنیم، خیلی راحت می گوییم که از ابزاری استفاده نکرده ایم. در صورتی که همان دستی که با استفاده از آن کاغذ را بریدیم، برای ما نوعی ابزار محسوب می شود. ابزاری که اگر آن را در اختیار نداشته باشیم، از بسیاری از نعمت ها و امکاناتی که در این دنیا موجود است، محروم می شویم. ما در این مقاله قصد داریم، بگوییم ابزار و اهمیت ابزارسازی در چیست؟ در چه شرایطی از داشتن ابزار محروم می شویم؟ و در نهایت فرایند ابزارسازی چگونه و در چه محیطی انجام می گیرد؟

Mentazer Mentazer

محروم بودن از ابزار

ما معمولاً پیش از ازدست دادن چیزی متوجه اهمیت آن نمی شویم. ساختن ابزار و اهمیت ابزارسازی هم از همین قاعده پیروی می کند. فرض کنید دیگر نمی توانیم چهره افراد محبوبی که تابه حال دیده و با آنها انس داشته ایم را ببینیم، یا برای همیشه حس چشایی خود را ازدست داده ایم و دیگر توانایی مزه کردن میوه ها یا غذاها و یا لذت بردن از طعم های مختلف را نداریم.

زندگی بدون حتی یکی از این حس‌ها یعنی محروم بودن از بسیاری از لذت‌ها و تجربه‌هایی که باعث خوشحالی ما می‌شوند. محرومیتی که دنیای خارج تقصیری در ایجاد آن ندارد. یعنی تمام این لذت‌ها در دنیای بیرون وجود دارند و برای استفاده از هر کدام فقط کافی است ابزاری سالم برای لذت بردن از آن داشته باشیم؛ چشمی سالم برای دیدن طلوع ماه، گوشی سالم برای شنیدن بارش باران، پوستی سالم برای لمس تنه درخت. ماه و باران و درخت برای همه ما و در همه جا هستند، اما لذت بردن از آنها به ابزار نیاز دارد.

ضعیف شدن، از بین رفتن و یا از ابتدا نداشتن ابزارهای ما، کوتاهی ماه، باران یا درخت نیست و دنیا هیچ کدام از زیبایی‌هایش را از ما یا دیگران دریغ نکرده. این ماییم که بنا به به شرایط با خودمان ابزار مناسبی به همراه نیاورده‌ایم و یا در اثر اتفاق یا بی‌توجهی نسبت به داشتن ابزار و اهمیت ابزارسازی خودمان را از این لذت‌ها محروم کرده‌ایم.

البته بهره نبردن ما از یک ابزار به معنی میل نداشتن نسبت به آن نیست. مثلاً کسی را تصور کنید که با یک نارسایی مادرزادی مثل نارسایی در سیستم عصبی به دنیا آمده و توانایی استفاده کردن از پاهایش را ندارد. درست است که «ابزار راه رفتن» در بدن او کارایی لازم را ندارد، اما «میل به راه رفتن» برای همیشه در او وجود دارد. این نکته در مورد باقی ابزارهای ادراکی ما هم صدق می‌کند. مثلاً چشم ابزاری برای دیدن ماست و نبودنش نه دیدنی‌ها را از بین می‌برد و نه میل به دیدن را در فرد نابینا برطرف می‌کند. در حقیقت وجود همین میل است که باعث می‌شود ما تا حد امکان برای درمان مشکلات جسمانی‌مان تلاش کنیم.

ابزارها در کجا و چگونه ایجاد می‌شوند؟

اما ابزارهایی که از آنها صحبت می‌کنیم در کدام مرحله از زندگی ما ساخته می‌شوند؟ جالب اینجاست که تمام اعضای که به‌عنوان یک ابزار دنیایی از آنها استفاده می‌کنیم، در مرحله‌ای به وجود می‌آیند که هیچ کدام از ما آن‌را به عنوان قسمتی از عمرمان حساب نمی‌کنیم!

دوران جنینی همان جا و زمانی است که تمام بدن و دستگاه‌های حیاتی ما در آن ساخته می‌شوند. دستگاه‌هایی که هرچند در محیطی که جنین در آن قرار دارد، نسبت به محرک‌های بیرونی تاحدی واکنش دارند، اما هیچ‌کدام از آنها در محیط رحم مادر کاربردی ندارند.

جنین در رحم مادر بدون لحظه‌ای توقف در حال کامل شدن است؛ برای خودش قلب، مغز، دستگاه‌های گوارش، تنفس، گردش خون، چشم، گوش، زبان و سایر ابزارها را می‌سازد و خود را برای ورود به مرحله‌ای بی‌نهایت بزرگ‌تر که سرشار از اتفاق‌ها و لذت‌هایی است که برایش قابل تصور و توصیف شدنی نیستند، آماده می‌کند.

اگرچه نه چشم، نه گوش، نه دستگاه تنفس، نه قدرت تفکر و نه هیچ‌کدام از سایر ابزارهای در حال ساخت در بدن جنین، در محیط کوچک و محدود رحم مادر کارایی ندارند، اما والدین که از لازمه‌های زندگی در دنیا باخبرند، کاملاً مراقبند که کوچک‌ترین مشکلی در روند رشد جنین ایجاد نشود و در صورت بروز چنین اتفاقی تلاش می‌کنند تا در همان مرحله جنینی آن‌را درمان کنند؛ چراکه در غیر این صورت با تولد نوزادی ضعیف، بیمار و یا ناقص روبه‌رو خواهند بود، که ممکن است تا پایان عمر در رنج و عذاب باشد. البته ساختن ابزار و اهمیت ابزارسازی به همان میزان که برای زندگی دنیا مهم است، نقش تعیین‌کننده‌ای هم در زندگی ما در آخرت دارد. نقشی که در ادامه به اهمیت آن اشاره می‌کنیم.

در درس‌های گذشته فهمیدیم که طبق قاعده نسبت همان رابطه‌ای که میان رحم مادر و دنیا وجود دارد، بین دنیا و آخرت هم برقرار است. پس حالا که دنیا در برابر آخرت تقریباً هیچ است، اهمیت آن در زندگی ما چیست؟ در اصل جواب این سؤال را هم باید در همان نسبتی که راجع به آن صحبت کردیم، جستجو کنیم. تا به حال پیش آمده که کسی از ضرورت ماندن در رحم مادر قبل از ورود به دنیا سؤال کند؟ یا مدتی که در رحم مادر سپری کرده را بیهوده یا بی‌فایده بداند؟ در حقیقت اهمیت رحم مادر برای زندگی ما در دنیا به دلیل قابلیت سازندگی آن است. بدون ساخته شدن بدن در محیط رحم زندگی در مرحله بعد امکان‌پذیر نیست.

ابزارسازی برای آخرت

همان‌طور که ابزارهای لازم برای زندگی دنیا لزوماً در مرحله قبل از آن یعنی رحم مادر ساخته می‌شوند، ابزارهای مورد نیاز زندگی ما در آخرت هم صرفاً باید در مرحله قبل یعنی دنیا ساخته شوند. نه دنیا قابلیت‌های رحم مادر را دارد و نه آخرت قابلیت‌های رحم دنیا برای ساختن ابزارهای لازم را داراست. ساخت ابزار و اهمیت ابزارسازی برای آخرت نه تنها از دنیا کمتر نیست، بلکه به دلیل ساختار ابدی آخرت و زندگی جاودانه‌ای که در آن داریم، از اهمیت بیشتری هم برخوردار است. کوچکترین تعلل و توقفی در کار رحم، مساوی با تحمل یک عمر رنج است. رنجی که نه به‌خاطر شرایط دنیا و یا آخرت، بلکه به‌خاطر عدم هماهنگی با شرایط این محیط‌ها به آن دچار می‌شویم.

همان‌طور که قبلاً هم به آن اشاره کردیم، رحم جایی‌ست که ذره ذره اعضا و دستگاه‌های لازم برای زندگی در مرحله بعد در آن ساخته می‌شود. در رحم مادر «بدن» برای زندگی دنیایی آماده شده و در رحم دنیا باید «قلب» یا «روح» خود را برای زندگی آخرتی آماده کنیم. ساخت ابزار و اهمیت ابزارسازی در هر دو رحم از جایگاه ویژه خود برخوردارند؛ البته با این تفاوت که در رحم مادر رشد جنین به‌صورت تکوینی و غیر ارادی است، اما در دنیا تلاش برای کسب قلب سلیم، پرورش بعد انسانی و ساخت ابزار آخرتی به اختیار و اراده خود ما بستگی دارد.

جنین در رحم مادر از اختیار و اراده برخوردار نیست و طبق شرایط موجود در رحم ابزارسازی برای او انجام می‌شود، اما ما در دنیا اختیار و اراده‌ای داریم که باید از آن برای ابزارسازی درست استفاده کنیم؛ چون همان‌طور که گفتیم، شدن و ابزارسازی ویژگی ذاتی رحم است و ما حتی اگر ندانیم و تلاشی برای این اتفاق نداشته باشیم، در حال ابزارسازی آخرتی هستیم، حالا یا این ابزارسازی درست و در جهت کسب قلب سلیم است و یا در مسیر اشتباهی قرار دارد.

ما در این مقاله گفتیم ابزار چیست و ساختن ابزار و اهمیت ابزارسازی برای دنیا و آخرت ما چه قدر است. همان‌طور که ابزارسازی برای زندگی دنیا در مرحله قبل از آن یعنی در رحم مادر انجام می‌گیرد، آماده‌سازی و کسب ابزار لازم برای آخرت هم در رحم دنیا اتفاق می‌افتد. ما در هر یک از این رحم‌ها پیوسته در حال ابزارسازی هستیم و محرومیت ما از امکانات دنیا یا آخرت ربطی به ساختار این محیط‌ها ندارد؛ این محرومیت در حقیقت به عدم داشتن ابزار مناسب توسط ما برمی‌گردد. آیا شما هم به ساختن ابزار و اهمیت ابزارسازی در محیط دنیا توجه می‌کنید؟ نظرات خود را در این باره با ما در میان بگذارید.